

застосування саморегулюючого механізму ринку. Такий підхід дозволить розглядати агромаркетинг в контексті середовища, для якого застосовується. Інтеграція (адаптація) маркетингу (його інструментів, способів, методів тощо) в аграрне середовище на всіх стадіях відтворення продукції дозволить максимально задіяти механізм саморегулювання ринку, адже будь-яке господарське рішення повинне прийматися, виходячи з аналізу ринкової ситуації і тенденцій її зміни, а також з урахуванням ймовірної реакції ринку на прийняте рішення. В повній мірі реалізувати дане завдання в агросфері можливо лише за усвідомленої потреби застосування маркетингу як з боку суб'єктів галузі, так і з боку держави.

Література: 1. Гришов В.В. Механізми формування і впровадження інноваційного маркетингу підприємств / В. В. Гришов, О.Б.Звягінцева // Облік і фінанси. – 2012. – № 3. – С. 115–121. 2. Шевченко М. Развитие маркетинговой деятельности в системе аграрного рынка / М. Шевченко // Економіст, 2008. – № 9. – С. 28–30. 3. Соловійов І. О. Агромаркетинг: системна методологія, реалізація концепції : [монографія] / Соловійов І. О. – Херсон: Олди-плюс, 2008. – 344 с. 4. Гришова І.Ю. Сучасні трансформації ресурсно-виробничого потенціалу національної економіки України/ І.Ю. Гришова, М.Ю. Щербата// Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej "Economy. Priorytetowe obszary nauki" (29.11.2015 - 30.11.2015) - Warszawa: Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour», 2015. - str. 34-37.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ АГРАРНОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Ульянченко О.В., д.е.н., професор, член-кореспондент НААН України, Харківський національний аграрний університет ім. В.В.Докучаєва

Стратегія інноваційно-інвестиційного розвитку аграрної економіки та інформаційного суспільства вимагає зусиль по створенню сприятливих умов для здійснення науково-технічної та інноваційної діяльності. Це вимагає законодавчих зусиль не лише на рівні реалізації інноваційно-інвестиційної стратегії соціально-економічної політики держави через прийняття і виконання

прогнозів та програм соціально-економічного розвитку, цільових економічних та науково-технічних програм, а також і на рівні створення правового поля для міжнародного співробітництва по вирішенню найактуальніших питань розвитку суспільства, формуванню відповідних організаційних механізмів.

Сучасний стан та перспективи вітчизняної аграрної економіки потребують реалізації стратегії випереджаючого розвитку економіки на основі активізації інноваційних чинників. В умовах глобалізації процесів економічного розвитку країн підвищення конкурентоспроможності економіки через інноваційність має стратегічне значення. За Глобальним індексом конкурентоспроможності в 2012-2014 роках Україна посідає 89 місце серед 133 країн. В 2010 році вона була 72 серед 134 країн [2].

Основними передумовами формування інноваційно-інвестиційної стратегії аграрної економіки можна визначити на глобальному та на національному рівні (екзо- та ендогенного характеру). Слід також зауважити, що реалізація інноваційного розвитку економічної системи будь-якого рівня стає можливою за умови інвестиційної підтримки.

Основними причинами виникнення проблеми низької інвестиційної активності, а отже і гальмування переходу до стратегії інноваційно-інвестиційного розвитку, в Україні слід виділити наступні: несприятливий інвестиційний клімат; нерозвиненість інвестиційного ринку та інвестиційної інфраструктури; відсутність дієвих механізмів державно-приватного партнерства в інфраструктурному інвестуванні; неналежна система підготовки програм і проектів для державного інвестування.

Наша держава належить до числа країн із високим науковим потенціалом, тому пріоритетом для діяльності органів державної влади має бути створення умов, що забезпечують не тільки збільшення такого потенціалу, а насамперед його максимальну реалізацію в інтересах суспільства. Держава має стати безпосереднім провідником інноваційно-інвестиційного розвитку, замовником і організатором досліджень і розробок на

найсучасніших напрямках науково-технічного прогресу та сприяти їх упровадженню в усі сфери економічної діяльності.

Вибір шляху інноваційно-інвестиційного розвитку та формування державної інноваційно-інвестиційної політики для уряду будь-якої держави починається з визначення пріоритетів як основоположних, базових елементів державної політики, з яких починається її формування і якими визначаються її магістральні напрями. Варто враховувати, що роль держави в становленні інноваційно-інвестиційної економіки значно більше ніж при регулюванні звичайної економічної політики. Це повинне передбачати розробку стратегії переходу до інноваційно-інвестиційної стратегії розвитку на основі використання методів наукового планування на всіх рівнях управління, підвищення рівня інноваційної культури.

Для України поки що характерні відсутність радикальних (базових) інновацій, незначна кількість інноваційної продукції принципової новизни, низька інноваційна активність підприємств. Наприклад, нові технічні рішення на рівні винаходу були використані у процесі створення лише 9% загальної кількості зразків нової техніки.

Системний погляд на формування державної політики у сфері визначення пріоритетних напрямів інноваційно-інвестиційного розвитку був закладений з прийняттям Закону України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні”. Зокрема, введено класифікацію пріоритетів інноваційної діяльності як за масштабністю – державні, галузеві, регіональні, – так і за термінами – стратегічні і середньострокові. Визначено порядок формування, реалізації та моніторингу виконання загальнодержавних пріоритетів, а також середньострокових пріоритетів інноваційного розвитку регіонів і галузей. Відповідно до законодавства основою визначення науково-технологічних та інноваційних пріоритетів мають бути ґрунтовні прогнозно-аналітичні дослідження. Однак більшість стратегічних пріоритетних напрямків інноваційної діяльності, визначених Законом України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності України”, орієнтовані на розвиток третього-

четвертого технологічних укладів [3]. Ситуація, що склалася, викликала необхідність уточнення зазначених пріоритетів з метою їх конкретизації і визначення таких напрямів інноваційно-інвестиційного розвитку, що будуть відповідати завданням розвитку високоукладної економіки. Модернізація української економіки на засадах інноваційно-інвестиційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів економічної політики та запобіганням конфлікту між вирішенням стратегічних та поточних завдань.

Практична реалізація стратегічного курсу на інноваційно-інвестиційний розвиток аграрної економіки України повинна ґрунтуватися на усвідомленні необхідності органічного поєднання цілеспрямованого впливу держави на розвиток економіки з ринковими механізмами її функціонування. Держава має бути організатором та учасником активних інноваційно-інвестиційних перетворень в економіці України.

Література: 1. Інвестиційний клімат в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/economic-cooperation/invest-climat>. 2. Концепція Державної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://in.ukrproject.gov.ua/index.php?get=564&id=2493#1>. 3. Тувакова Н.В. Ретроспективний аналіз інноваційних моделей економічного зростання / Н.В. Тувакова // «Фінансовий простір», 2011. – №3. – С.49-53.

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ

Садиков М.А., д.е.н., професор, Харківський національний університет внутрішніх справ, Коломієць Н.О., к.е.н., доцент, Харківська державна зооветеринарна академія, Свеженцев О.О., пошукач, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

Високі темпи економічного зростання у світовій економіці завжди пов'язана з інноваційно-інвестиційним розвитком після довготривалої кризи. За період кризи наука, техніка і технологія